

У Пляшевій вшанували Героїв

У цьому році минає 370 років з часу очоленої Богданом Хмельницьким битви козаків із поляками. На Рівненщині здавна існує традиція у дев'яту неділю після Великодня поминати загиблих у цій битві. Так було й цього року – згадували полеглих козаків та сучасних героїв, які віддали свої життя за Україну.

У моїй пам'яті зринають події 1989 року, коли члени Народного Руху Рівного, вийшовши колоною під синьо-жовтими стягами, у Пляшевій через багато років відновили пошанування загиблих козаків. Навколо було велелюддя. Тоді патріотам чинили

опір влада, міліція. А от уже наступного року було таке ж багатолюддя, але міліція вже не була агресивною, адже до Верховної Ради пройшли депутати від НРУ. На урочистості приїхали народні обранці різних рівнів із багатьох областей України.

До знаменної події у 1991 році обласна влада встановила козакам-героям пам'ятник. На його відкриття та освячення були запрошені патріарх Української автокефальної церкви Мстислав (С. Скрипник) – він приїхав із Америки, та голова Верховної Ради Леонід Кравчук.

У переддень пошанування ми – депутати міської ради – зустрічали їх в аеропорту. Літака довго не було. Квіти в моїх руках почали в'янути. Коли ж нарешті вони прибули, то, вітаючи пана голову, я сказала йому тихенько: «Вітаємо вас на рідній землі. Прийміть ці трохи зів'ялі квіти. Але головне – щоб не зів'яли

надії, які ми покладаємо на вас. Сподіваюся, що у вашій особі Україна матиме Мазепу». У відповідь він голосно розсміявся.

Наступного дня людський потік залив усю територію навколо монастиря і розлився далеко по Пляшевій. Міліція вже нас не розганяла, а охороняла, хоч до проголошення Незалежності було ще кілька місяців.

Цього року, як і раніше, на пошануванні були керівники області, районів. Від Рівного – міський голова **Олександр ТРЕТЯК**, секретар Рівнеради **Віктор ШАКИРЗЯН**, депутати.

Особливу радість мала від зустрічі зі своїм учнем із четвертої школи, інженером Олегом Данильчуком. Він приїхав вклонитися герою із дружиною Валентиною і двома дітками. А 32 роки тому – у 1989 році – його мати Надія Данильчук із Рухом ішла сюди під національними прапорами, коли нас розганяла міліція. Достойні нащадки зросли. Хай не переривається зв'язок між діяннями поколінь. Благослови їх, Боже!

Тетяна РЕДЮК

